

Budapestre vonatkozó újságcikkek		Oszályozás	
		Tárgy	49.5.091
Szerző: <i>Berecz István</i>		Idő	"1960"
Cím: <u>NAPRÓL NAPRA</u>		Személy	
Forrás: <i>Nepszabadság</i>		Helyszám	
		(Hely)	
		(Idő)	1960. nov. 15.
		(Köt. v. füz.)	
		(Oldal)	
Budapest			

Tükröt tartottak elém a Gre-sham-palotában, s megláttam benne a jövő Budapestjét. (De talán sokak számára nem is új, amit elmondok.)

A Fővárosi Idegenforgalmi Hivatal új helyiségében, a bejárattal szemben szép, ízléses, modern elgondolású kerámia fogad. A szokványos demonstratív térképek helyett ötletes megoldással Budapestet varázsolták a falra az alkotók. A finom pasztell színekből formált kerámialakép, ha kissé meseszerű is, mégis igaz. Valahogy úgy vetíti elénk a várost, mint a távolból visszatekintő emlékezés. Bár a betérő külföldieknek a gyermekrajzok üde báját csillogtató kerámia inkább csak kedves, stílszerű meglepetés, nekünk, budapesti „törzslakóknak” több. Tanulság.

Miért tud tanulságot nyújtani egy ilyen kerámia? A művész nem ismerték el Budapest jelenlegi „status quo”-ját. Számukra már nem létezik üszkösén ágaskodó Vár, épülő Erzsébet-híd, elcsúfult Vörösmarty tér. Ezen a kis látképen minden új, pompás, teljes. Az alkotók bizonyára csak az esztétikai teljesség kedvéért tettek így, a mű mégis arra figyelmeztet, hogy gondolatban, képzeletben mindig így tekintsünk szeretett fővárosunkra. Az épülő Lágymányos elegyengetett göröngyei fölött már lássuk meg a vásárvárost, a Duna két partját összekötő kecses új híd már ne legyen csupán készülő „objektum”, hanem lámpafüzérei máj szinte világítsanak képzeletünkben, s a Várhegy sudár falakat tartson a hátán... Hogy mindez még pénz, idő, gond, energia kérdése? Ki tagadhatná? Hogy változhatnak a tervek, a számítások, s megváltozhat a kerámiakép? Persze. Nem is lenne jogos az okatlan lelkenkezés. De azért, ha az ember látja ezt a megálmodott budapesti látképet, valami mintha melengetné a szívét.

Meglesz ez az új, jövődó, szép Budapest. Akinek kedves Budapest — s ez nálunk nemcsak „fő-

városi ügy” — az örömmel olvas-sa a hírt, hogy a magyar forradalmi munkás-paraszti kormány megtárgyalta Budapest általános városrendezési tervét. A „Budapest közigazgatási területére és a környező 64 községre vonatkozó általános városrendezési terv” első hallásra talán egy kicsit hivatalosan hangzik, s az ember azt hiheti, hogy nyilván a régi, s mind sürgősebb budapesti problémák megoldásáról van szó, tárgyalog számítások alapján megszabni a budapesti ipar ésszerű elosztását, a közművek beruházásainak menetrendjét vagy a közlekedés fejlesztésének ütemét stb. stb.

Természetesen mindez nem hiányzik a városrendezési tervből. De a terv nemcsak iparból, mezőgazdaságból, vízvezetékéből, autóbushoz áll. Olvasom a határozatot: „A kormány utasítja a fővárosi tanács végrehajtó bizottságát, hogy a terv végrehajtása folyamán Budapest természeti adottságainak és hagyományainak megfelelően fektessen különös súlyt a Duna-part mindkét oldalának rendezésére, illetve fejlesztésére, a fürdőváros jellegének érvényesítésére, az idegenforgalommal és belső forgalommal kapcsolatos szállodaigények kielégítésére, továbbá a meglévő üdülőterületek (Római-part stb.) rendezésére, az új zöldterületek kultúrparkká és pihenőparkká való kialakítására, az utcák, terek fásítására, hogy ily módon a terv célkitűzéseinek megfelelően Budapestnek, az ország fővárosának említett igényei kielégítést nyerjenek.”

Olyan igények ezek, amelyek nemcsak végrehajtó bizottsági vagy minisztertanácsi szinten szerepelnek. Ezek a tervek lebegnek a városáért rajongó művész előtt, aki kerámiában fejezi ki gondolatait, s ezek vannak „napirenden” köztünk is, ha Budapest szépítéséről, fejlesztéséről beszélgetünk. Ezért érezzük oly közel szívünk-höz ezt a nagyszabású városrendezési tervet.

Berecz István